

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 159/2026-28

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla (sudca spravodajca) a sudcov Ivana Fiačana a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], narodeného [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného JUDr. Františkom Sobekom, advokátom, Hertník 10, proti rozhodnutiam Okresného úradu Prešov č. OU-PO-OCDPK-2020/007268-8 z 10. februára 2020 a č. OU-PO-OOP2-2020/025919-003/MEA zo 17. júna 2020 a rozsudkom Správneho súdu v Košiciach č. k. PO-6S/68/2020-68 z 19. marca 2024 a Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Stk/14/2024 z 29. októbra 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 26. februára 2026 domáha vyslovenia porušenia základných práv na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), právnu pomoc podľa čl. 47 ods. 2 ústavy, rovnosť účastníkov podľa čl. 47 ods. 3 ústavy a vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozhodnutiami okresného úradu u uložení pokuty a zamietnutí jeho odvolania, ktorými mu bola právoplatne uložená pokuta podľa zákona č. 488/2013 Z. z. o diaľničnej známke a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o diaľničnej známke“) a rozsudkami správneho súdu o jeho správnej žalobe a Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „NSS“) o jeho kasačnej sťažnosti.

II.

2. Národná diaľničná spoločnosť (ďalej len „NDS“) 8. augusta 2017 fotografiami zachytila vozidlo sťažovateľa s jeho evidenčným číslom (ďalej len „EČV“) pri jazde na diaľnici bez diaľničnej známky. Za to okresný úrad sťažovateľovi rozkazom z októbra 2019, ku ktorému priložil fotografie NDS, uložil pokutu. Proti tomu podal sťažovateľ odpor a následne sa vyjadril na výzvu okresného úradu. Namietol, že na fotografiách je EČV nečitateľné, v spise nie je dôkaz o splnení zákonných

požiadaviek meracieho zariadenia a z rozkazu nie je zrejmé, kde vozidlo na diaľnicu vošlo a skade z nej zišlo. Požiadal, aby mu okresný úrad doručil kópiu spisu s tým, že až potom sa bude môcť vyjadriť. Okresný úrad tomu nevyhovел a zabezpečil vyjadrenie NDS, podľa ktorého fotografie boli vyhotovené kontrolným zariadením, no nie meradlom, ktoré by malo spĺňať osobité zákonné požiadavky. Okresný úrad ústavnou sťažnosťou namietaným rozhodnutím z februára 2020 sťažovateľovi uložil pokutu 150 eur. Aj k tomuto rozhodnutiu priložil fotografie NDS. Na odvolanie sťažovateľa bolo toto rozhodnutie potvrdené ústavnou sťažnosťou namietaným rozhodnutím okresného úradu. Podľa okresného úradu boli nedôvodné námietky o nevyhotovení kópie spisu a o nepoučení sťažovateľa o procesných právach.

3. Ústavnou sťažnosťou namietaným rozsudkom bola ako nedôvodná zamietnutá správna žaloba sťažovateľa proti rozhodnutiu okresného úradu o jeho odvolaní. Správny súd zdôraznil, že správny delikt bol preukázaný fotografiami NDS vozidla s EČV a identifikáciou kontrolného zariadenia, času a miesta vyhotovenia fotografií, ktoré boli sťažovateľovi doručené s rozkazom a rozhodnutím o uložení pokuty. Ako nedôvodnú vyhodnotil námietku o tom, že sťažovateľ nebol oboznámený s celým spisom, keďže všetky poklady boli priložené k rozhodnutiu. Za bezvýznamné označil nedoručenie vyjadrenia NDS, keďže neobsahovalo relevantné skutočnosti k rozhodným dôkazom. Zdôraznil, že sťažovateľ mohol nahliadnuť do spisu a nevyhotovenie jeho kópie nemalo vplyv na zákonnosť postupu. Správny súd vyhodnotil ako nedôvodnú námietku o nesprávnosti poučenia, ktorým bol sťažovateľ vyzvaný vyjadriť sa, keďže sťažovateľ sa vyjadril po doručení rozhodujúcich dôkazov. Zdôraznil, že sťažovateľovi bola uložená najnižšia možná pokuta. K námietke o tom, že skutok bol v rozkaze vymedzený tak, že *„užíval vymedzený úsek cesty bez diaľničnej známky“* a v rozhodnutí o uložení pokuty tak, že *„nezabezpečil, aby pri užívaní vymedzeného úseku cesty bola splnená povinnosť úhrady diaľničnej známky“*, správny súd uviedol, že to nespochybňuje totožnosť skutku. Správny súd uzavrel, že drobné pochybenia neodôvodňujú záver o nezákonom postupe a rozhodnutia okresného úradu.

4. Ústavnou sťažnosťou namietaným rozsudkom NSS zamietol kasačnú sťažnosť sťažovateľa. Pritom vychádzal z toho, že sťažovateľ na 40 stranách opakoval svoju argumentáciu zo správnej žaloby a stotožnil sa s argumentáciou správneho súdu. Pritom zvýraznil, že rozhodujúce dôkazy (fotografie NDS) boli sťažovateľovi doručené. Preto je podľa NSS bez významu, že okresný úrad mu nedoručil vyjadrenie NDS a kópiu spisu, do ktorého mohol nahliadnuť. Podľa NSS pri uložení najnižšej novej pokuty postačuje pre odôvodnenie jej výšky odkaz na ustanovenie zákona, podľa ktorého bola uložená. Ako nedôvodné NSS vyhodnotil námietky sťažovateľa o tom, že okresný úrad nedostatočne zistil skutkový stav a neumožnil mu realizovať jeho procesné práva. Podľa NSS je fotografia s jasne rozoznateľným EČV dostatočným dôkazom pre rozhodnutie o pokute za jazdu bez diaľničnej známky. K námietke rozdielného vymedzenia skutku NSS uviedol, že v oboch prípadoch bol skutok jasne a výslovne podriadený pod skutkovú podstatu správneho deliktu podľa § 10a ods. 1 zákona o diaľničných známkach tak, že sa ho sťažovateľ mal dopustiť v dôsledku svojej objektívnej zodpovednosti vyplývajúcej z toho, že je prevádzkovateľom vozidla. Odlišnosť pomenovania skutku nespochybňuje jeho totožnosť.

III.

5. Podľa sťažovateľa je arbitrárny záver NSS o jasnej rozoznateľnosti EČV. Je toho názoru, že tento záver nevyplýval z riadneho dokazovania a je nepreskúmateľne odôvodnený, hoci v správnom trestaní sa vyžaduje preukázanie skutku bez rozumných pochybností. Ak to spochybňoval, súdy mali vyžiadať originálne súbory, metadáta, logy systému. Ak tak nepostupovali, ich záver je svojvoľný a v rozpore s ústavnými právami podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru. Podľa sťažovateľa bola porušená zásada, že dôkazné bremeno znáša štát. Za neprípustné považuje prenášanie bremena tak, že správne orgány pracovali s konštrukciou, podľa ktorej delikt je preukázaný, ak on nepreukázal opak. Zastáva názor, že správny súd a NSS tento prístup ospravedlnili s odkazom na objektívnu zodpovednosť a potrebu zbaviť sa viny. Za neprípustné považuje prekrytie dôkaznej neistoty požiadavkou, aby preukázal negatívnu skutočnosť.

6. Podľa sťažovateľa boli porušené zásady kontradiktórnosti konania a rovnosti zbraní, keďže nebol oboznámený s vyjadrením NDS. Vzhľadom na to, že šlo o správne trestanie, nešlo o nepodstatné pochybenie a nedoručením vyjadrenia boli porušené jeho ústavné práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru bez ohľadu na to, či by doručenie vyjadrenia zmenilo výsledok konania. Je toho názoru, že mala byť zachovaná možnosť reagovať na všetko, z čoho okresný úrad vychádzal, keďže ústavne relevantná vada vzniká už odňatím možnosti vyjadriť sa k dôkazu, ktorý potencionálne posilňuje verziu rozhodujúceho orgánu. Za nesprávne považuje vysporiadanie sa správnych súdov s tým, že mu nebola poskytnutá kópia spisu. Podľa sťažovateľa neobstojí argumentácia o možnosti nahliadnuť do spisu, keďže nemožno prenášať nečinnosť orgánu verejnej moci na účastníka. Sťažovateľ namieta, že v súvislosti s poučovacou povinnosťou bolo argumentované tým, že je právnik, čo viedlo k tomu, že nemal prístup k celému spisu, a tak nemohol spochybniť dôkazný reťazec (kvalitu fotografií, metadáta, kontrolné zariadenie, väzbu na konkrétne vozidlo).

7. Podľa sťažovateľa je ústavne neudržateľné odôvodnenie výšky pokuty odkazom na zákonom stanovenú sadzbu, a to aj v prípade, ak mu bola uložená najnižšia možná pokuta. Za neudržateľný považuje záver NSS, podľa ktorého je takéto odôvodnenie dostatočné, osobitne ak § 10a ods. 8 zákona o diaľničných značkách stanovuje kritériá určenia výšky pokuty. Podľa sťažovateľa takýto prístup legalizuje automatizované trestanie bez individuálneho posúdenia, čo oslabuje súdny prieskum. Sťažovateľ tiež namieta argumentáciu NSS, podľa ktorej odlišná formulácia skutku v rozkaze a v rozhodnutí o uložení pokuty je nerelevantnou formulačnou odchýlkou, keďže súdy si tým zľahčili požiadavku presného opisu skutku v správnom trestaní, nepreskúmali, či od počiatku mal jasnú a nemennú predstavu o tom, za čo presne je trestaný (jadro práva na obhajobu).

IV.

8. O porušení základných práv a slobôd sťažovateľa ústavnou sťažnosťou namietaným (i) rozhodnutím okresného úradu o uložení pokuty bol príslušný na jeho odvolanie rozhodnúť okresný úrad, (ii) rozhodnutím okresného úradu o odvolaní bol príslušný na jeho správnu žalobu rozhodnúť správny súd a (iii) rozsudkom správneho súdu bol príslušný na jeho kasačnú sťažnosť rozhodnúť NSS. Ústavná sťažnosť je tak proti rozhodnutiam okresného úradu a rozsudku správneho súdu podľa § 132 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“)

neprípustná, a preto bola v tomto rozsahu podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde odmietnutá. Ústavná sťažnosť je proti rozsudku NSS zjavne neopodstatnená, a preto bola podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietnutá.

9. Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 382/06). Napadnutý rozsudok NSS, ktorý konal a rozhodoval ako súd kasačný, nemožno hodnotiť izolovane, ale iba v kontexte s rozsudkom správneho súdu a predchádzajúcim rozhodnutiami správnych orgánov. Rozhodujúce je to, že NSS reagoval na všetky námietky sťažovateľa a jeho závery nie sú zjavne mylné.

10. Nedôvodná je námietka sťažovateľa o arbitrárnosti záveru NSS o jasnej rozoznateľnosti EČV na fotografiách NSS. Je zrejmé, že tento záver NSS, ktorý je rovnaký ako záver správneho súdu a okresného úradu, vzišiel z nahliadnutia na fotografie NDS. Rovnako bolo možné vzhľadom na tieto fotografie aj v konaní o ústavnej sťažnosti a treba uviesť, že EČV vozidla je jasne rozoznateľné a niet o tom žiadnych rozumných pochybností. Sťažovateľ v konaní spochybňoval rozoznateľnosť EČV, a preto nebol dôvod na to, aby si či už okresný úrad, alebo správne súdy vyžiadali od NDS originálne súbory, metadáta, logy systému. Tento postup, ktorý mohol iniciovať sám sťažovateľ vo viacerých inštanciách, však nebol potrebný, keďže sťažovateľ nespochybňoval autenticitu fotografií (ich skutočne vyhotovenie v mieste a čase). Sťažovateľom až v ústavnej sťažnosti navrhovaný postup by bol relevantný len v prípade, ak by sťažovateľ tvrdil, že fotografie nie sú autentické, teda že neboli vyhotovené v označenom čase a na označenom mieste. Záver NSS tak nemožno považovať za svojvoľný, a preto rozporný s ústavnými právami sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru. Nemožno súhlasiť ani s argumentom o porušení zásady, že dôkazné bremeno znáša štát. Udržanie dôkazného bremena o skutku jasne vyplýva zo zabezpečených fotografií, pričom nemožno hovoriť o sťažovateľom tvrdenej dôkaznej neistote.

11. Nedôvodná je námietka sťažovateľa o porušení kontradiktórnosti konania a rovnosti zbraní v dôsledku neoboznámenia s vyjadrením NDS. Vyjadrenie NDS obsahuje strohý údaj o tom, že fotografie neboli zabezpečené meracím zariadením. Táto zjavná okolnosť, ktorá vzišla z celkom mylnej argumentácie sťažovateľa, nebola nijak rozhodná pre zistenie toho, že vozidlo s jasne rozoznateľným EČV bolo fotograficky zachytené, prirodzene, nie odmerané na konkrétnom mieste a v konkrétnom čase. Preto záver o tom, že nedoručenie tohto vyjadrenia bolo nepodstatným pochybením, nie je zjavne mylný, a tak potencionálne rozporný s ústavnými právami sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru. To isté možno konštatovať vo vzťahu k tomu, že sťažovateľovi okresný úrad nezabezpečil kompletnú kópiu spisu. Je tomu tak preto, že jediným a rozhodujúcim dôkazom boli fotografie NDS, ktoré boli sťažovateľovi zaslané už s rozkazom na zaplatenie pokuty. Sťažovateľ kvalitu a aj autenticitu týchto fotografií mohol spochybňovať v priebehu konania na okresnom úrade a na správnych súdoch. Obmedzil sa však len na zjavne neopodstatnené spochybňovanie kvality fotografií. Preto neobstojí jeho námietka o tom, že nemohol spochybniť celý dôkazný reťazec.

12. Ústavne udržateľné je odôvodnenie výšky pokuty odkazom na zákonom stanovenú sadzbu v prípade uloženia najnižšej možnej pokuty. Je tomu tak preto, že podľa § 10a ods. 2 zákona o diaľničných značkách za správny delikt sa uloží pokuta od 150 eur do 500 eur a podľa § 10a ods. 8 zákona o diaľničných značkách pri určovaní výšky pokuty sa prihliadne na závažnosť, spôsob, čas trvania a následky porušenia povinnosti. Z toho, že sťažovateľovi bola uložená najnižšia možná pokuta, je zrejmé, že skutočnosti uvedené v § 10a ods. 8 zákona o diaľničných značkách boli vyhodnotené v prospech sťažovateľa, čo vylučuje, že by nedostatočným odôvodnením výšky pokuty boli porušené jeho práva. Akýkoľvek individuálny prieskum by v prípade sťažovateľa nemohol viesť k priaznivejšiemu rozhodnutiu.

13. Napokon neobstojí ani námietka sťažovateľa o porušení jeho práv rozdielnym opisom skutku. Požiadavka presného opisu skutku sa v prípade sťažovateľa neodvíjala od rozdielu v slovných spojeniach „*užíval vymedzený úsek cesty bez diaľničnej známky*“ a „*nezabezpečil, aby pri užívaní vymedzeného úseku cesty bola splnená povinnosť úhrady diaľničnej známky*“, ale od skutočnosti, že jeho vozidlo v konkrétnom čase a v konkrétnom mieste bolo bez diaľničnej známky na diaľnici. Táto skutočnosť bola v konaní na správnych orgánoch a správnych súdoch vždy pomenovaná zhodne. Predovšetkým však bola vždy preukázaná. To vylučuje, že by namietaným rozsudkom NSS boli porušené ústavné práva sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. marca 2026

Robert Šorl
predseda senátu